

de andra biskopade af ångest; han sade icke, men han bevisade att han var ett modigt och lyckligt Guds barn, då de andra kände sig öfvergifna af sina gudar. Han taktade och lofwade, när de andra hängde hufvudet. Paulus litnade Jesus — han lefde, hwad han lärde. Säkert wäcetes hos dem hunger och törst efter att lära känna Pauli närige och barmhärtige Gud. Hwilsen styrka och kraft hans exempel gaf dem. Alla blefwo wid godt mod och togo sig föda. Paulus wisar här, huru man kan wara wid godt mod i dåligt sällskap, ja ännu mer, göra det dåliga sällskapet godt, om man wägar sitt lif för det. Mamosås hustru kom sin man till hjälp. Dom. 13: 22, 23.

Alla räddade. 8. 38—44.

Före stjeppsbrottet berättar Lukas, att 276 själar sumos på stjeppet, och efter stjeppsbrottet säges det, att alla blefwo räddade och kommo i land. Paulus — Guds tjänare — framstår här sjäsom allas räddare; ty ingen — Paulus undantagen — har haft en gnista hopp om räddning. Han wisar mycken mildhet mot människor, hwilla icke

hafwa den allra minsta mildhet i hjertat, men däremot äro uppfyllda af tall själsöfshet och hård hemst grymhet; ty sjömännen hafwa nyss wetat fly med räddningsbåten och stulle säkert helt lugnt hafwa låtit de andra drunkna; soldaterna wille döda alla fångarne. Därwid är dock märkligt att se, huru aposteln ställa teg, ty det gällde hans egen persons säkerhet. För andra bad han, icke för sig. Han wille icke bejda hedningar om sitt lif. Gud war hans hjälp genom Julius. Jste heller förbittrades han mot sina reskamrater, utan han framhärade i kärlet mot hwar man. Må wi följa hans exempel!

Varren böra sjäsom avslutning och tillämpning af denna text så läsa den gripande tilldringen i Davids 107 psalm, verserna 25—32.

Huruwida dessa 276, som woro på stjeppet, taktade Herren för hans underbara hjälp, det står icke. Det är dock mycket som ser i det tysta. Må wi icke urattlåta, att tacka Herren för hans nåd och hjälp!

Läntesprat: Ps. 46: 2.

J. N.

De mördade kinamissionärerna.

Missionär Lund har sändt öf-
nadanstående meddelande angående den sorgliga tilldragelsen med våra bröder Johansson och Wikholm.

Swedish Missionary Society, Wuchang den 3 juli 1893.

Käre doktor Ekman!

Det är i dag vår sorgliga plikt att meddela ett sorgsbudskap, som hwarje missionswän skall läsa med smärta och djupt deltagande. Våra kinesiska medarbetare hafwa nyss kommit ned från Sung-pu (2 dagsresor från Wuchang) med den smärtsamma underrättelsen, att våra bröder Otto Fr. Wikholm och A. D. Johansson blifwit mördade där på ett det allra grymaste sätt. Detaljerna, sådana som wi fått dem från mr Wikholms lärare, lyda sålunda: På onsdagen förliden wecka bärjade folk stöcka sig kring huset, där våra bröder bodde, och fortsatte att belägra besamma dog för dag tills lördagen den 1:sta juli, då en owanligt stor folkmasa hade församlat sig. På torsdagen och fredagen hade folket warit mycket wänligare än dagarna förut, hwadan Wikholm lär hafwa sagt: "Wi stanna kvar, saram synes wara öfwer. Ty om wi rymma fället nu, stola våra fiender kanste aldrig tillåta öf komna tillbaka". Af detta framgår, att de warit betänka på att lämna staden. På lördagen bärjade folket lägga sina hemsta planer i dagen, i det att det allt från morgonen jagade efter våra bröders lif. Wid 2-tiden på dagen blef folkmassan, som säges uppgått till mellan 10- och 20,000 man, så upprorisk, att bröderna funno det rädligast att fly in i en grannes hus. Jagade allt jämt af blodtörstiga kineser flydde de från hus till hus och hunno ända till det 20:de huset från deras eget, innan den afgörande striden utkämpades. Här sökte de gömma sig på vinden, men upptäcktes därigenom, att en af tjänarna igenkändes, just som han sökte

undkomma genom folkhopen. Fyra bewäpnade slagskämpar, kända för att vara pöbelns ledare i staden, begäfwio sig nu upp på vinden, hwarwid våra bröder efter att hafwa blifwit öfwerfallna och slagna af dessa hofwar med järnfångar och kniswar lyckades få undan tegelpannorna och komma upp på taket. Den wilda hopen, som nu såg sina offer hjälplösa, började hjärtlöst skråa: döda dem, döda dem! och strax kastades stenar mot dem från tusen håll, alldeles som fordom mot Stefanus. Dr. Johansson hoppade först med från taket i hopp att kunna tränga sig igenom upprensstafvan, men slogs till marken nästan ögonblickligen. Han rörde på sig en gång, lifsom han wille resa på sig, men då ljöd det genom hopen: slå! slå! och strax woro de öfwer honom med sten och bambustångar. En gaf honom baneflaget genom att krossa hans hufvud med en yrhammare. Dr. Witholm, som äsett allt detta, hade nu att wälja mellan att bli stenad på taket, där han war, eller bli sönderhackad af pöbeln, som begifwit sig upp på vinden, i händelse han drog sig tillbaka dit, eller ock att hoppa ned på gatan för att ljuta samma dödd, som dr. Johansson gjort några ögonblick förut. Han walde det sista, troligen emedan han närde ett swagt hopp om att kunna undfly, under det att hopen war sysselsatt med att mörda och sönderfarga kamrater. Men häruti wardt han sorgligt beswiken. Th knappt hann han till marken, förr än han öfwerfölls med hugg och slag. Somliga steto af honom kläderna, under det andra tilldelade honom otaliga dödande slag med stenar kniswar och andra wapen. Slutligen krossades äfwen hans hufvud med troligen samma yrhammare, med hvilken Johansson döddades. Kropparna lämnades sedan kvar på gatan, nakna och blodiga och kasts till mat åt hundarna — en den allra sörsta stymf mot våra trogna bröder, som så ädelt offerat sina lif för Kinas frälsning. Jag har just nu tillsammans med engelska och svensk-tylta konsuln warit hos en af provinzens högsta mandariner och begärt officiell estort till Sung-pu för att hemta kropparna. Mr Archibald af Skottiska bibelsällskapet har wälwilligt erbjudit sig att följa med, och det war meningen, att wi skulle afresa i natt. Guvernören wägrar emellertid att gifwa estort, och vår plan är nu att falla alla utländningar tillsammans på ett offentligt möte för att se, huru många som wilja gå med. Säkert stola wi blifwa många nog för att reda oss utan estort. På inga wilfor få våra martyrens kroppar ligga kvar på Sung-pus gator. Flere telegram hafwa blifwit sända till generalkonsuln, herr Boet, men wi hafwa ännu ej fått svar. Stor uppståndelse råder öfwerallt bland utländingarna; endast konsulerna och mandarinerne synas taga det så lugnt, och om ingenting kunde eller borde göras. För några år sedan skulle en händelse som denna kommit guvernören och mandarinerne att springa ut och in hos konsulerna och erbjuda sig att göra allt som göras kan för att försjona brottet. Men nu — nu sänder man sina tjänare helt maktigt att underhandla. Man har blifwit wan wid, att missionärer stola dödas. Man t. o. m. förbjudes att gå och söla reda på de mördades kroppar. Swart hän skall detta leda?

Med nästa post hoppas wi kunna sända utförligare underrättelser. Detta i all hast, för att wännerna därhemma stola slippa få wilselbande uppgifter från utländska tidningar. Huru djupt wi förja våra afhållne bröder, behöfwer jag icke säga.

Att, det är endast en kort tid, sedan de woro ibland oss, glada och lyckliga, men nu hafwa de wattnat den ädla säd, de så troget sökte utsä, med sitt eget blod. O, Herre, hwarför, hwarför? Han svarar: Hvad jag gör, weten I icke nu, hädanefter stolen I det så weta". Nå det wara vår tröst, att Gud regerar, och må våra älskade bröders släktingar och wänner komma ihåg, att han, som lofwat och sagt, att ej ett hufvudhår på våra hufvuden skall krökas hans wilje förutan, slumrade icke eller sof, då de kämpade intill blods mot wantron och för ewangelii skull. Nej, han war där, såg allt, tillät allt, men hade också sin affitt med allt. Och denna hans affitt stola wi framdeles så käremod. — I Wuchang, och så widt wi nu känna, råder det frid och lugn på alla andra håll i Kina.

Kära hälsningar från oss alla.

Eder tillgifne
F. Edw. Lund.

Hantow den 4 juli.

Efter mycket bråk hafwa wi ändligen tillkämpat oss rättighet eller tillåtelse att gå ned till Sung-pu och hemta kropparna upp hit till Hantow. Härwarande svensk-tylta konsuln herr Ehyen har i denna sak hittills handlat som en karl och berömmes med rätta af utländska konsulerna i Hantow.

F. E. L.

Utterligare från vårt eget missionsfält.

Från missionär Lund i Kina erhöllo wi för länge sedan ett bref, som wi af brist på utrymme icke kunnat meddela. Emellertid innehåller brefsivet så mycket beaktansvärdt, att wi nu, om än sent, wilja meddela desamma. Brefsivet lyder sålunda:

Shaji den 14 april 1893.

Kära doktor Esmann!

Jag har just i dag hört från Sverige, att mitt sista bref i "Missionsförbundet" uppröckt myden rörelse emot br. Fransjons verk. Det säges vidare, att många återtagit sina löften att resa ut och beflutit sig för att stanna hemma tills vidare. Jag trodde icke, att mitt bref, skulle hafwa en sådan werkan, men icke desto mindre gläder jag mig åt, att saken kommit fram. Det är wisst icke fiendskap mot en frtare riktning, som dittevat mitt bref — långt därifrån. Jag är verkligen en beundrare af br. Fransjon och så främmad,

som någon Kristen enligt Guds ord får vara. Det är heller ingen härute, som icke är glad och tacksam mot Herren för det allwar och nit, som nu läggas i dagen därhemma för hedningarnes frälsning. O, att det blefwe en riktig sälling både i kristna och hedniska länder om att kunna uträkta mest för war dyre måstare! Men i alla våra sträfvanen och ansträngningar möste wi wäl ändå ledas af wanligt godt förstånd eller kristlig wisdom, om man så wil kalla det. Swart skulle det wäl taga wägen, om icke sundt förnuft finge råda? Om br. Fransjon lärt känna förhållandena härute och hade reda på alla de swårigheter, som det stora missionärankalet från Amerika förorsakade, skulle han utan twifwel blifwit den förste att protestera mot utskändandet af dessa 200 på ett år. Ja, han kanste icke ens skulle anse det klokt att sända så många som 50 om året, åtminstone tills hans mission hunnit ordna sig litet bättre. Mr. Stewenson af Kina Zmlandmissionen sade för ett par månader sedan, då jag träf-